

¹⁴Azután vakok és sánták mentek hozzá a templomba, és meggyógyította őket. ¹⁵Amikor pedig a főpapok és az írástudók látták a csodákat, amelyeket tett, és a gyermekeket, akik a templomban ezt kiáltozták: Hozsánna Dávid Fiának! – haragra lobbantak, ¹⁶és így szóltak hozzá: Hallod, mit mondanak ezek? Jézus pedig így válaszolt nekik: Hallom. Sohasem olvastátok: „Gyermekek és csecsemők szája által szereztél dicséretet”? ¹⁷Erre otthagya őket kiment a városból Betániába, és ott töltötte az éjszakát.

Kedves Testvéreim!

Újra lehet jönni a templomba. Már nincsenek zárva a kapuk. Mindenki előtt nyitva áll az Isten háza. Az elmúlt napokban ilyen és ehhez hasonló hirdetések jelentek meg gyülekezetek oldalain, amelyben csalogtatták vissza az embereket az istentiszteleti közösségbe.

Az egyházunk által mára kijelölt igehirdetési alapigében is azt látjuk, hogy emberek mehetnek a templomba. Jézust is itt látjuk, amint éppen vakokat és sántákat gyógyít.

Azonban itt érdemes megállnunk egy pillanatra. Többször beszéltem már arról, hogy a jeruzsálemi templom nem egy olyan templom volt, amely ma eszünkbe jut erről a szóról. Magába az épületbe csak a papok közül az arra kiválasztottak mehetek be, a templomot körülvevő udvaron szintén csak papok tartózkodhattak. Ráadásul az istentisztelet bent a templomtérben és az udvaron is, leginkább áldozatbemutatásra korlátozódott. De akkor hová mentek az emberek? A templomudvart egy újabb udvar vette körül, a kettő között kerítés. Ide mehetek be a zsidó férfiak, akik vitték az áldozati állatot, és a kapuban átadták azt a papoknak. Ezen az udvaron imádkoztak, zsoltárokkal, énekekekkel magasztalták az Istent. De még ezen a második udvaron túl is volt egy udvara Jézus korában a templomnak. Ezt nevezték a pogányok udvarának. Itt gyülekezett a tömeg. Ahogy a neve is mutatja ez bárki számára nyitott volt. Mindenki bemehetett. Elég sokszínű élet folyt ezen az udvaron, amit Jézus szová is tesz, amikor megtisztítja a templomot, hiszen Jézus ezen a külső udvaron borogatja fel a pénzváltók és áldozati állat árusok asztalait, és kergeti ki őket ószövetségi igére hivatkozva: „az én házam imádság házának nevezik, de ti rablók barlangjává teszitek.”

Ekkor lépnek oda Jézushoz a vakok és sánták, akik hiába voltak zsidó emberek, mégsem mehetek be a belső udvarra, ahogy a gyerekek sem, nekik ezen a külső udvaron kellett megállniuk. Ők csak eddig mehetek, előttük zárva volt a kapu, nem mehetek tovább, mert a többi ember szemében lenézettek voltak. A sántákat, vakokat – bűnös embereknek tekintették, akiket az Isten büntet saját, vagy szüleik bűne miatt – a korabeli zsidó gondolkodás szerint. Bűnös emberek pedig nem mehetek az Isten közelébe. A gyerekek elől szintén elzárták a lehetőséget – azon túl, hogy nem sokra tartották a gyermekeket. Nyilván szerették őket a szüleik, de amíg el nem érték a 12 éves kort, amikortól nagykorúnak számítottak, addig csak ugránczó, az istentiszteletet zavaró, lármázó a templomban nem kívánatos személyek voltak.

Amikor Jézus megérkezik a templomba, nem csak az asztalokat borítja fel, hanem azt a rendet is, amelyet jónak, társadalmilag elfogadottnak ítélték. Azt a rendet, amihez magát a templomot is építették, az egymástól elzárt udvarokkal. Az Istent bezárva a templomba, ahová csak az arra érdemesnek ítélték mehetek közel.

Jézus felborítja ezt az emberi rendet külsőleg is, és lerombolja a falakat jelképes értelemben is. Erről szól mai alapigénk.

Nézzük is meg. ¹⁴Azután vakok és sánták mentek hozzá a templomba, és meggyógyította őket.

Mit tesz itt Jézus? Az emberi rend: nem mehetnek be a vakok és a sánták a templom belső udvarára. Jézus nem lázadást szít, nem tüntetést szervez, nem is aláírásokat gyűjt, hanem a hozzá érkező vakokat és sántákat meggyógyítja. Így azok már bemehetnek, már mehetnek imádkozni, és énekkel dicsőíteni az urat. Már emberileg nézve is alkalmasak az Isten országára.

Jézust sokan figyelték ekkor már. A templomtiszttással és a korábbi csodáival felhívta magára a figyelmet. Már meg sem igazán lepődnek a gyógyításokon, inkább azt figyelik, hogy vajon kijelenti-e, hogy ő a messiás. Mert amit eddig tett, azok a jelek arra mutatnak, hogy ezzel az igénnyel lép fel. Hogy ő a várva várt, az Isten által megígért szabadító.

Viszont Jézus nem mondja ki. Nem mondja azt, hogy én vagyok a messiás. Sok dolgot állít önmagáról, de ezt egyszer sem. Mindig csak utal rá. És ezt sokan félreértik. Pedig nagyon is van értelme. Persze így utólag mi már okosak vagyunk, de talán emlékszünk rá, maguk a tanítványok is többször elbizonytalanodtak, Júdás el is árulja, talán éppen azért, hogy akkor végre megmutatja, akkor talán kiáll és azt mondja: én vagyok a messiás. De Jézus ezt nem teszi.

A héten találkoztunk először az egyik hittanosommal, és átbeszéltük a kényszerű otthontanulás során kiadott feladatokat, így került szóba a húsvét. Jézus kereszthalálával kapcsolatban arról beszéltem a 2. osztályos kisgyermeknek, hogy ugye tanultunk Jézus csodáiról, fel is soroltunk néhányat, tanultunk arról is, hogy

hogyan tanította példázatokban az embereket, hogyan gyógyította őket. A példák után megkérdeztem: ezek rossz dolgok? Kikerekedett a gyermek szeme: NEEEM! Válaszolta. Látod, pedig Jézust éppen ezek miatt feszítették keresztre, ezek miatt büntették. De ez igazságtalan, jött a válasz. Igen, az. Egy gyermek ezt látja. Mint ahogy a templomban is, ott Jeruzsálemben látták a gyermekek, amit Jézus tett, és újra azt kiáltják, amit pár nappal korábban a felnőttek is: Hozsánna a Dávid Fiának!

A gyermekek látják, a sánták is, még a vakok is meglátják Jézus valódi lényét. Azt, hogy nem a templomudvarok közötti kerítést rombolja le, hanem az Isten az emberek közé megy. És lehet vele találkozni, meg lehet szólítani, lehet vele beszélgetni, és lehet hálásnak lenni. Énekekkel dicsérni, és magasztalni őt. Az Isten az emberek között van, ott van a betegek mellett, ott van a lenézettek körében, megtisztítja a templom. Megtisztítja a hamis Istenképtől.

Nekünk már könnyű dolgunk van. Nem csupán azért, mert mától nyitva a templom, és itt lehetünk. Hanem azért, mert a Húsvét mögöttünk van. Jézus feltámadása egyértelművé tette azt, hogy ő ki is valójában.

Akár hiszi valaki, akár nem, de Jézus a messiás, Ő az, akinek hatalma van bűn és betegség felett, aki ott áll mellettünk, a gyermekek, a vakok és a sánták mellett, akiket lenéznek, akik bűnösök vagyunk, akik vágyjuk az ő jelenlétet. Ott van. Nem kell keresni, nem kell közelebb férközni hozzá, ő ott van.

Beszámoltam róla néhány hete, hogy füvesíteni kezdtem a kertben. Nagyon érdekes tapasztalatban volt részem a héten ezzel kapcsolatban. Napról napra nézegettem, mikor bújnak már elő ez első fűszálak. Sokáig semmi. Egyik reggel kinéztem az ablakon, az emeletről a kertre, és szomorúan megállapítottam: még mindig semmi. Már azon gondolkodtam, hogy mit rontottam el. Aztán amikor mentem locsolni, látom, hogy telis tele a kert zöldellő fűszálakkal. Amikor később ismét fentről néztem, nem látszottak.

Honnan nézünk Jézusra? Fentről, a mindent tudás birtokában? Akkor nem fogjuk meglátni. Pedig ott van, ha közelebb lépünk hozzá, akkor egyértelműen meg fogjuk tapasztalni az ő jelenlétét. A főpapok és az írástudók nem látják, mert ők a magasból nézik, csak azok látják meg, a vakok a sánták és a gyermekek, akik egészen közel vannak hozzá.

Te meglátod-e őt? Meglátod-e azt a Jézust, aki lerombolt minden választófalat, Isten és ember között? Meglátod-e, és mint gyermek, mint az ő gyermeke dicsóítod-e őt.

Ma van anyák napja. A gyermekek énekekkel, versekkel, virággal köszöntik az édesanyjukat. Miért? Mert az édesanyjuk ad életet, mert testéből táplálj, mert szereti, neveli, vigyázza gyermekét, és a gyermek ezt a nélkül is tudja, hogy ezt az anyuk elmondta volna.

Vajon mi érezzük-e így az Isten szeretetét, aki olyan, mint egy édesanya, Ő a mi teremtnk, aki testével táplál, aki szeret, nevel, vigyáz ránk. Vajon neki, zeng-e az énekünk, a hálaadásunk?

Ma Cantate vasárnapja van, az éneklés vasárnapja: Énekeljete az Úrnak új éneket, hangzott a bevezető zsoltár. Énekeljete az Úrnak! Énekeljünk neki! Amen.